

Herredsfoged Andersen blev begaaet, da de ved Retten om Bord paa „Havørnen“ i 1896 konfiskerede 27 Ruser. Jeg skal med det samme sige, at havde Mortensen været en fuldstændig fattig Mand og intet ejet, havde hans Sag derved været afgjort for bestandig, og han havde staaet med Ulovlighedens Stempel paa sig for hele Livet og havde saa maaske som ruineret Mand aldrig nogen Sinde faaet Oprensning paa socialt Omraade; og ved at se Sagen paa den Maade, mener jeg, at det maa vække Rigsdagens Opmærksomhed, og at der fra de overordnede Side maa gøres, hvad der kan, for at ikke saadanne Tilfælde skulle komme til at gentage sig. Da imidlertid nu Mortensen faar disse Ruser udleverede, mener han selvfølgelig, at han endnu ikke er kommen til sin fulde Ret, idet de 40 Kroners Bøde til Statskassen endnu staar ved Magt, og han gør derfor Forsøg paa at faa Sagen til Højesteret, hvilket ogsaa lykkes ham.

Før jeg gaar over til at omtale Højesteretsdommen, kommer jeg til at gøre nogle Bemærkninger om et Par Skrivelser, der bleve afgivne til Undskyldning for Resultatet, men det blev ikke Kontrollør Bloch, der var afskediget, maaske død, i Mellemtiden, det blev den ny Kontrollør, der skulde give disse Oplysninger. Enhver vil jo forstaa, at den ny Kontrollør er i en temmelig pinlig Stilling, han har en Gang før opmaalt Rusen paa Herredskontoret og har befundet den lovlig, og han havde sikkert nok en Anelse om, at det samme var Tilfældet med dem, der ere konfiskerede i Hals. Han staar som den underordnede Embedsmand, der saare nødvendig vil gaa de overordnede imod, og som navnlig nødvendig vil i Konflikt med Herredsfoged Andersen i Nørresundby, og derfor afgiver han en Rapport til Regeringen, om hvilken enhver uden at være Fisker ved at læse den vil forstaa, at den kun har Latterlighedens og Intetsigenhedens Skær over sig. Han erklærer saaledes, at naar Ruserne nu ere lovlige, kunne de godt have været ulovlige den forrige Gang, de bleve undersøgte, idet, naar Ruserne ere paa Land kunne de strækkes og soles, og der kan, kort sagt, gøres en hel Del ved dem. Men jeg skal oplyse, at det var bedre, om Kontrolløren havde undersøgt, om noget saadant var foregaaet, thi det er med Vidner fuldstændig godtgjort, at der ingen Ting var foretaget med Ruserne i den Tid, de laa der. Lad mig med det samme sige, at den Ruse, der kom til at ligge 3½ Aar paa Herredskontoret, altsaa ikke i Solskin, og

som ikke blev rakt og strakt, viste sig efter den Tids Forløb at være lige saa lovlig som, da den blev lagt der. Ulykken var den, at Kontrollør Rested ikke var meget glad ved at komme i Konflikt med de overordnede, og derfor søgte at smutte udenom, men til hans Ros vil jeg sige, han var ærlig nok til at maale Ruserne rigtigt. Imidlertid gik jo Tiden, der blev optaget ny Vidneforhør i Sagen, og da der endelig blev givet Bevilling til, at den kom for Højesteret, blev som jeg har nævnt, Rusen i Nørresundby maalt saavel af Fiskerikontrollør Rested som ved en Syn- og Skønforretning. Rested søger her at gaa lidt udenom, idet han siger, at Rusen er saa haard og tør, at det næsten er umuligt at maale den, dog indrømmer han, at selve Rusen er der ikke noget ulovligt ved, men muligt ved den saakaldte nederste Kalvegang eller Kube. I Forhørene er det oplyst, at Rested for 1 à 1½ Aar siden har maalt Rusen og erklæret den for fuldstændig lovlig, og at Syns- og Skønforretningen ogsaa kom til det Resultat, at den var fuldstændig lovlig. Saa falder Højesteretsdommen. Hvad der er foregaaet inden for Højesterets Vægge, ved jeg ikke, da jeg ikke har nogen Udskrift af Sagen, der blev ført skriftlig, og det var nok grundet paa, at Stiftsamtmænd Wahl, der var indstævnet som Modpart paa det Offentliges Vegne, ikke lod møde for sig og derved tvang Modparten til at føre Sagen skriftlig. Hvorfor Wahl gjorde det, ved jeg ikke, men jeg har en vis Anelse om, at han den Gang opdagede, at der var alt for mange ulovlige Ting i den Sag til, at det kunde lade sig gøre, at den kom offentlig frem for Publikum, men jeg skal ikke sige yderligere herom, jeg ønsker ikke at drage Wahls Navn i Smudset, da hans Embedsførelse var af den Beskaffenhed, at den vistnok maa siges at have været ulastelig. Sagen blev altsaa ført skriftlig ved Højesteret, og hvad der er foregaaet, ved jeg ikke. Den, der førte Sagen for Mortensen ved Højesteret, var den os alle bekendte Højesteretsagfører P. G. C. Jensen. Jeg antager, at alle ere enige om, at P. G. C. Jensens Hæderlighed er hævet over al Tvivl, og at han derfor har gjort alt, hvad han kunde, for at skaffe sin Klient Ret, det betvivler jeg ikke. Men der er heller ingen i denne Sal, der tror, at P. G. C. Jensen ifølge sin hele Stilling særlig skulde anstrenge sig for at drage Autoriteterne frem til Blottelse, det ligger i hvert Fald ikke for den Mand paa andre Omraader. Naar han har ført Sagen, som